

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย พอสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

ความหมายของการอ่าน

ผู้เชี่ยวชาญในด้านการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เค็นเนธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman, 1970 : 9-11) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เนื่องจากผู้อ่านต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร ผู้อ่านต้องใช้ความคิดอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ผู้อ่านยังต้องอาศัยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในข้อความเพื่อช่วยในการเลือกความหมายที่เหมาะสมมากที่สุดจากข้อความเหล่านั้น

ชาร์ล ซายลด์ วอลคัท โจอัน แลมพอร์ท และเกลนน์ แมคครากเกน (Charles Child Walcutt, Joan Lamport and Glenn McCracken, 1974 : 18-26) กล่าวไว้ว่า การอ่านจะต้องประกอบด้วยความหมาย 3 ประการรวมกันคือ

1. การอ่าน คือ การถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นเสียง
2. การอ่าน คือ การเข้าใจความหมายของภาษาที่เป็นตัวอักษร
3. การอ่าน คือ การใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจความคิดของผู้เขียน

แฟรงค์ ดับบลิว เมดเลย์ (Frank W. Medley, 1977 : 30) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านเห็นสัญลักษณ์ก็จะใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อจดจำความหมายของคำและกลุ่มคำ ผู้อ่านจะใช้กระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความ หรือตีความ รวมทั้งใช้ความรู้ทั่วไปและความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ของตน เพื่อให้ได้ความหมายที่เหมาะสมที่สุด

ดี อี รูเมลฮาร์ท (D. E. Rumelhart, 1981 : 20-23) ได้กล่าวถึงการอ่านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (schema) ว่า เป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนโดยใช้ข้อความเป็นสื่อ จุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของสารหรือข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านนั่นเอง

สตีเวน แมคโดนOUGH (Steven McDonough, 1981 : 51-53) ให้ความเห็นว่า การอ่านคือ กระบวนการของการให้เหตุผลว่า ผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไร ผู้เขียนมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งนั้น และมีประเด็นสำคัญอะไรที่แฝงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่ผู้เขียนสื่อสารออกมา โดยผู้อ่าน สามารถพิจารณาได้จากตัวแฉะที่ปรากฏในข้อความ

ฟรายดา ดูบิน (Fraida Dubin, 1982 : 14) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะที่ยู่ยากและมีองค์ประกอบหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น องค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย รวมไปถึงสภาพทางสังคม การอ่านจึงเป็นกระบวนการทางภาษาที่ต้องอาศัยความรู้หลาย ๆ ด้านประกอบกัน

ริชาร์ด แอนเดอร์สัน (Richard Anderson, 1985 : 372-375) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ คือ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายระดับพร้อมกัน นับตั้งแต่ระดับตัวอักษร โครงสร้างของภาษา ไปจนถึงระดับความหมาย การอ่านเพื่อความเข้าใจ เกิดจากปฏิกริยาสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่อง กับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องี่อ่าน

ผู้ที่อ่านได้คล่องแล้วจึงสามารถทำนายและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

พัคน์ น้อยแสงศรี (2524 : 24) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายขององค์ประกอบทางภาษา ซึ่งรวมกันเข้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย รวมทั้งความสามารถในการนำเอาสิ่งที่มีความหมายนั้นไปรวมเข้ากับคำอื่น และเปลี่ยนแปลงคำต่าง ๆ ให้ความหมายเป็นอื่นได้

มานิต บุญประเสริฐ (2527 : 1) สรุปนิยามของการอ่านจากผู้รู้ทั้งทางด้านการศึกษาและจิตวิทยาว่า การอ่านคือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง หน้าที่ของผู้อ่าน คือ การค้นหาความหมายจากข้อเขียนนั้น ๆ ผู้อ่านจะเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ลักษณะของเรื่องที่อ่าน ประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนและความสามารถทางภาษา เป็นต้น

จากคำจำกัดความและความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น ก็พอจะสรุปได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ต้องอาศัยความรู้หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นความรู้เรื่ององค์ประกอบย่อยของภาษา ได้แก่ คำและกลุ่มคำ ความสามารถที่จะรวมคำและกลุ่มคำเข้าเป็นประโยคจนถึงเป็นข้อความ ผู้อ่านจะต้องสามารถจับใจความสำคัญ ตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย ตลอดจนสามารถรู้ถึงความคิดและวิธีการเขียนของผู้เขียน นอกจากนี้ผู้อ่านยังต้องนำประสบการณ์และความรู้พื้นฐานที่มีอยู่มาประกอบการอ่านด้วย

องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การที่ผู้เรียนจะสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยและองค์ประกอบหลายประการ ดังที่ได้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะการอ่านหลายท่านให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับองค์ประกอบที่จะช่วยเสริมความสามารถในการอ่าน พอจะประมวลสาระสำคัญได้ดังนี้

เฟรดเคอริค บี เดวิส (Frederik B. Davis, 1972 : 628-678) ได้ให้ความเห็นว่า ในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้ทักษะต่าง ๆ ซึ่งอาจแบ่งออกได้ 5 ประการคือ

1. ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ
2. การให้เหตุผลในขณะที่อ่าน
3. การเน้นที่การสื่อความ
4. ความสามารถในการติดตามโครงสร้างของข้อความ
5. ความสามารถในการสังเกตอารมณ์และลีลาในการเขียน

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1972 : 215) ให้ทัศนะไว้ว่า ความสามารถที่จะเข้าใจข้อความที่อ่านได้นั้นขึ้นอยู่กับ ความเข้าใจความหมายของคำแต่ละคำ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายในระดับประโยค และความสามารถในการเข้าใจความหมายระหว่างประโยค ในอนุเจทหรือในเนื้อความทั้งหมด

พามาเลา เอ็ม ไรลีย์ (Pamela M. Riley, 1975 : 198-199) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาในระดับสูง ผู้เรียนต้องอาศัยความสามารถหลาย ๆ อย่างเพื่อทำความเข้าใจข้อความที่ตนอ่าน ความสามารถเหล่านั้นได้แก่ ความสามารถในการเลือกความคิดหลักจากข้อความ ความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสามารถในการเห็นความต่อเนื่องเชื่อมโยงของความคิดที่ผู้เขียนเสนอไว้

แลร์รี เอ แฮร์ริส และคาร์ล บี สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith, 1976 : 56-58) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการอ่านว่า ประกอบด้วย ประสบการณ์พื้นฐานของผู้อ่าน ความสามารถทางภาษา ความสามารถในทางความคิด ทักษะที่มีต่อสิ่งที่อ่าน และจุดประสงค์ในการอ่าน

โรแลนด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackey and Alan Mountford, 1976 : 144) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยทักษะหลายอย่าง ได้แก่

1. ความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์พื้นฐานและคำศัพท์เฉพาะ
2. ความสามารถในการติดตามเรื่องราว นับจากระดับประโยคต่อเรื่องจนเป็นข้อความ
3. ความสามารถในการติดตามความคิด รวมทั้งความสามารถในการสรุปความ การอ้างอิง และการวิเคราะห์
4. การมีความมั่นใจในการอ่าน

โจอัน คิมเมลแมน และคณะ (Joan Kimmelman and Others, 1984 : 1) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า ความเข้าใจการอ่านระดับพื้นฐานต้องอาศัยความสามารถที่จะเข้าใจความคิดต่าง ๆ ที่ผู้เขียนเสนอไว้ในเรื่อง การที่สามารถสังเกตได้ว่าความคิดต่าง ๆ นั้นเกี่ยวข้องกับซึ่งกันและกันอย่างไร มีความสัมพันธ์กันในแง่ใด จะนำไปสู่ความสามารถในการอ่านอีกระดับหนึ่ง คือ ความสามารถในการสรุปความคิดและตีความหมายที่ผู้เขียนแฝงไว้ในเรื่องนั้น ๆ ได้ ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจลักษณะของเรื่องที่อ่าน และจะต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความสัมพันธ์ของความคิดและข้อมูลที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นตามลักษณะของเรื่องแต่ละประเภท ซึ่งผู้อ่านอาจจะสังเกตได้จากคำสัญญาณชี้แนะ (signal words) ที่ปรากฏในข้อความ เช่น คำแสดงลำดับเวลาของเหตุการณ์ เป็นต้น

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520 : 31) ให้ความเห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้านภาษาที่ได้เรียนมาของผู้อ่าน และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้
2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่ก่อนหลังของผู้อ่าน ซึ่งจะเป็นส่วนช่วยในการประเมินความคิดของผู้เขียน

นอกจากนี้ ศิริรัตน์ นิละคุปต์ ยังได้สรุปไว้ว่า การอ่านต้องประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้ คือ

1. ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง
2. ความสามารถคาดเดาเหตุการณ์ของเรื่องได้
3. ความสามารถหาจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่องได้
4. ความสามารถรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

เจ มันบี (J. Munby อ้างถึงใน เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว และอรอนงค์ หิรัญบุรณะ, 2526 : 64) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงทักษะย่อย ๆ ซึ่งนักอ่านที่มีความสามารถควรจะมียกตัวอย่างเช่น

1. รู้ตัวอักษรที่ใช้ในภาษานั้น
2. เข้าใจความหมายและวิธีใช้ของคำศัพท์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
3. เข้าใจความหมายที่กล่าวไว้อย่างชัดเจน
4. เข้าใจความหมายที่ข้อความไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน
5. เข้าใจแนวความคิด
6. เข้าใจหน้าที่ของประโยคหรือถ้อยความที่ใช้ในการสื่อข้อความ
7. เข้าใจความสัมพันธ์ของประโยคต่อประโยค
8. เข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นบทความ
9. รู้จักคำที่ใช้เชื่อมความหมายของประโยค
10. รู้จักอ่านเอาใจความสำคัญ และแยกรายละเอียดสนับสนุนได้
11. รู้จักการอ้างอิงคำสรรพนาม
12. รู้จักนำข้อมูลและสิ่งที่อ่านมาแสดงในรูปแบบอื่น เช่น แผนภูมิได้

การอ่านในระดับข้อความ

การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้น มิใช่ว่าผู้เรียนจะมีความรู้ในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือระดับประโยคเท่านั้น แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่องราวที่ตนอ่าน จึงจะนับว่าอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ โจดี พาลเมอร์ (Joe D. Palmer, 1980 : 12) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มักจะประสบปัญหาที่จะพยายามทำความเข้าใจความหมายทั้งหมดของข้อความที่ตนกำลังอ่าน เขาได้ให้ข้อเสนอแนะต่ออีกว่า ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจความหมายของข้อความได้อย่างถูกต้องก็ต่อเมื่อตนเองได้ตระหนักว่า ประโยคแต่ละประโยคนั้น ต้องมีใจความที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ทั้งที่มาก่อนและตามมาข้างหลัง นอกจากนี้ เอช จี วิดโดลสัน (H. G. Widdowson, 1979 : 255-257) ได้ให้ทัศนะว่า การเข้าใจความหมายระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนจะเกิดขึ้น เมื่อผู้อ่านมองสิ่งที่อ่านในลักษณะต่อเนื่องกัน มิใช่พิจารณาเพียงด้านไวยากรณ์ หรือความหมายเฉพาะเป็นส่วน ๆ แยกจากกัน เพราะความหมายของสิ่งที่อ่านทั้งหมดคือ ความสัมพันธ์ระหว่างใจความแต่ละตอน

แบร์รี เจ แบดคอค (Barry J. Baddock, 1981 : 18) ก็ได้เน้นถึงความสำคัญของการให้ผู้อ่านสังเกตว่า ภายในเรื่องราวที่อ่านนั้น ใจความในแต่ละประโยคถูกนำมาเรียบเรียงให้สอดคล้องกันจนเป็นข้อความต่อเนื่องได้อย่างไร เพราะจะช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น การอ่านในระดับข้อความมีความสำคัญมากขึ้นทุกขณะ เพราะจะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวได้อย่างแท้จริง ในอดีตการสอนภาษาเน้นเพียงแต่ความรู้ด้านไวยากรณ์ หรือหน่วยย่อยของภาษาในลักษณะที่แยกออกจากกัน เช่น คำนาม กริยา สรรพนาม เป็นต้น แต่ในปัจจุบันได้เริ่มหันมาเน้นการศึกษาในระดับข้อความมากขึ้น ดังที่ โรนัลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackey and Alan Mountford, 1976 : 145) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาว่า เท่าที่ผ่านมาในอดีต

จะสอนกฎของภาษาโดยเน้นเพียงการนำหน่วยย่อย ๆ ของภาษา ได้แก่ คำ วลี อนุประโยค มารวมกันเป็นประโยคต่าง ๆ โดยเชื่อกันว่า ความรู้นี้เมื่อรวมเข้ากับความรู้ศัพท์ ก็จะทำให้ ผู้เรียนเข้าใจประโยคได้ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นที่น่าสงสัยอยู่ว่า ความเข้าใจในระดับ ประโยคจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสามารถของผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพจริงหรือไม่ แมคแคย์ และเมานท์ฟอร์ด ได้กล่าวต่อไปว่า จากข้อสงสัยนี้ การศึกษาในระยะต่อมาจึงพบว่า วิธีการ สอนภาษาในแง่การวิเคราะห์ประโยคไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านยาว ๆ ที่เป็นหนึ่ง หน่วยความคิดหรือไม่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดตามความคิดอันต่อเนื่อง เชื่อมโยงที่ผู้เขียน เสนอไว้ในข้อความหนึ่ง ๆ ได้เลย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนในปัจจุบันที่จะต้องเน้นให้ผู้ เรียนเห็นหน่วยของภาษาในระดับที่เหนือกว่าประโยค และยังต้องย้ำถึงการเชื่อมโยงความ คิดในระดับประโยคต่อประโยคเข้าด้วยกัน เพราะจะทำให้ผู้อ่านทราบถึงวิธีการเขียนรวมทั้ง เป้าหมายในการสื่อความของผู้เขียนต่อผู้อ่านด้วย

อาบน ที บาเทีย (Aban T. Bhatia, 1979 : 24-25) ก็ยังได้สรุปไว้ว่า การที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจข้อความ เป็นผลมาจากการที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ในอดีตสอน เกี่ยวกับภาษาโดยยึดไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่ได้เป็นตัวแทนของความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตจริง การสอนที่หยุดอยู่เพียงแค่ "ประโยค" จะไม่สามารถ ช่วยให้ผู้เรียนสร้างอนุเจตหรือข้อความที่มีความหมายในการสื่อสารได้เลย ในระยะหลังได้มี นักภาษาหลาย ๆ ท่านได้สังเกตเห็นข้อผิดพลาดของการยึดแนวคิดความรู้ทางไวยากรณ์เพียง อย่างเดียว ดังนั้นในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษจึงได้เริ่มเน้นที่หน่วยของภาษาที่สูงกว่า ประโยค ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างแท้จริง

เมื่อเป็นเช่นนี้ นักภาษาส่วนหนึ่งจึงเริ่มให้ความสนใจกับการศึกษาในระดับวิเคราะห์ ข้อความ โดยศึกษาถึงความเชื่อมโยงภาษาในระดับระหว่างประโยคไปจนถึงเป็นข้อความที่ ต่อเนื่อง การวิเคราะห์ข้อความก็จะเน้นให้ผู้อ่านมีความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้อ่านเข้าด้วยกัน

ในการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความ อัลัน เมานท์ฟอร์ด (Alan Mountford, 1975 : 55) ได้แยกองค์ประกอบของการวิเคราะห์ข้อความเป็น 2 ชนิด คือ

1. มุ่งที่รูปเรื่อง (text) และลักษณะของวิธีใช้ (usage) เช่น การเชื่อมโยงรูปเรื่อง (cohesion)
2. มุ่งที่ข้อความ (discourse) และลักษณะของการนำไปใช้ (use) เช่น สัมพันธภาพในข้อความ (coherence)

เฮซ จี วิดโดสัน (H. G. Widdowson, 1974 : 29-32) ได้ระบุว่า รูปเรื่อง (text) หมายถึง วิธีใช้ภาษาโดยคำนึงถึงรูปของภาษา มุ่งให้เห็นสภาวะด้านโครงสร้างและคัมภ์ ส่วนข้อความ (discourse) มุ่งทางด้านความหมายที่ภาษาสื่อออกมา

อัลัน เมานท์ฟอร์ด (Alan Mountford, 1976 : 146) อธิบายว่า "รูปเรื่อง" คือ ประโยคหลาย ๆ ประโยคที่นำมาเรียงลำดับกัน โดยใช้การเชื่อมโยงทั้งภายในประโยค และระหว่างประโยคทางด้านภาษาศาสตร์ ใช้เพื่อสื่อสารกัน ส่วน "ข้อความ" คือ คำพูดที่ใช้ในการสื่อสารดังกล่าว

รัชนีโรจน์ กุลธำรง (2526 : 16) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ข้อความ (discourse) ว่าหมายถึง ภาษาที่ใช้ในระดับสูงกว่าประโยค ภาษาในระดับนี้อยู่ในรูปต่าง ๆ เช่น อยู่ในรูปของจดหมาย บทความ นิทาน นิยาย ตำราทำกับข้าว และสุนทรพจน์ ซึ่งจัดเป็นภาษาที่ใช้ในลักษณะที่ไม่มีการโต้ตอบกับคนอื่น (monologue) นอกจากนี้คำว่า "discourse" ยังครอบคลุมไปถึงภาษาที่ใช้ในลักษณะที่มีการโต้ตอบกัน (dialogue) เช่น การสนทนากัน เป็นต้น

จากคำจำกัดความและแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทั้งรูปเรื่อง และข้อความ ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอยู่ โดยที่ "รูปเรื่อง" ประกอบด้วยประโยคหลาย ๆ ประโยคติดต่อกัน จึงต้องมีการผูกพันประโยคเหล่านี้เข้าด้วยกัน เพื่อ

ให้เป็นบทอ่านที่มีข้อความต่อเนื่อง กล่าวคือ มีความผูกพันในรูปเรื่อง (cohesion) หมายถึง การเชื่อมวลี ประโยคและย่อหน้าเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการผูกพันทางไวยากรณ์ และมีความเชื่อมโยงในข้อความ (coherence) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงข้อมูลที่ต้องการถ่ายทอด หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเชื่อมความคิด โดยใช้ตัวเชื่อมที่มีเหตุผลร่วมกัน (Alan Mountford, 1976 : 146) ซึ่งสอดคล้องกับที่ อัลเดน เจ โม (Alden J. Moe, 1979 : 18) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าการเชื่อมโยงรูปเรื่อง ทำให้ข้อความนั้นมีสัมพันธภาพ และยิ่งไปกว่านั้น ข้อความหนึ่ง ๆ จะมีสัมพันธภาพได้ต้องมีการจัดลำดับข้อความหรือเรียบเรียงข้อความ (organisation) อย่างเป็นระบบ

สิ่งหนึ่งที่จะแสดงถึงความสัมพันธ์อันต่อเนื่องของความคิดที่ผู้เขียนเสนอไว้ในแต่ละประโยค ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านข้อความได้เข้าใจนั้น ก็คือ การใช้เครื่องหมายสัมพันธภาพ ซึ่งมีชื่อเรียกต่างกันไป เช่น เครื่องหมายสัมพันธภาพ (discourse marker or rhetorical marker) หรือคำสัญญาณชี้แนะ (signal word) เป็นต้น

เอช จี วิดโดสัน อ้างถึงใน แฮร์รี ฮอวส์ (H.G. Widdowson quoted in Harry Hawkes, 1979 : 23) อธิบายว่า เครื่องหมายสัมพันธภาพ (rhetorical marker) คือ คำหรือวลีที่ชี้บ่งว่าประโยคหนึ่ง ๆ สัมพันธ์กับประโยคอื่นทั้งที่นำหน้าและตามหลังในแง่ของความหมาย

เจ แมคคีย์ ซินแคลร์ และอาร์ เอ็ม คูลท์ฮาร์ด (J. McH. Sinclair and R. M. Coulthard, 1975 : 38) อธิบายว่า เครื่องหมายสัมพันธภาพ (discourse marker) คือหน่วยทางภาษา ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมโยงใจความ โดยแสดงให้เห็นความต่อเนื่องของความคิดภายในข้อความ

จะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะมีชื่อเรียกต่างกันไป แต่ความหมายของเครื่องหมายสัมพันธภาพก็ยังคงใกล้เคียงกัน กล่าวโดยสรุปก็คือ เครื่องหมายสัมพันธภาพเป็นคำหรือวลีที่ใช้เชื่อม

ความหมายที่ผู้เขียนเสนอไว้ในแต่ละประโยคเข้าด้วยกัน ดังนั้นในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้
อ่านก็ควรได้ตระหนักถึงคำแสดงสัมพันธภาพระหว่างประโยค ซึ่งจะเป็นตัวบ่งบอกความหมาย
และความต่อเนื่องเชื่อมโยงภายในเรื่องราวหรือข้อความที่ได้อ่าน ก็จะช่วยให้เกิดความ
เข้าใจได้มากขึ้น ครูผู้สอนก็ควรจะเน้นให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับความรู้เหล่านี้ด้วย ดังที่
โรแนลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackey and Alan Mountford,
1976 : 157-160) ได้เสนอแนะว่า ครูผู้สอนอาจช่วยผู้เรียนให้สามารถเข้าใจบทอ่านยาว ๆ
ได้ด้วยการเน้นให้ผู้เรียนสนใจการใช้เครื่องหมายสัมพันธภาพในบทอ่าน ครูผู้สอนต้องหาวิธีการ
ทำให้ผู้เรียนสังเกตเห็นว่า ประโยคแต่ละประโยคมีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกันทางด้าน
ความหมายอย่างไร ถึงแม้ว่าประโยคเหล่านั้นจะเป็นอิสระต่อกันทางด้านไวยากรณ์

จากทัศนะต่าง ๆ เกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านในระดับข้อความที่มีผลสืบเนื่อง
มาจากแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อความของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ก็อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า
เมื่อผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องศึกษาต่อไปในขั้นสูง มีความจำเป็นต้องอ่านข้อความมากขึ้น การ
รับรู้ความหมายโดยรวมของข้อความจึงนับว่าเป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรคำนึงถึง เพราะจะช่วยให้ผู้
เรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถ่องแท้ สามารถติดตามความคิดและจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้
เป็นอย่างดี

การอ่านภาษาอังกฤษ โดยอาศัยโครงสร้างของข้อความตามแนวทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schema)

เฟรดเดอริก ซี บาร์ทเล็ต (Frederik C. Bartlett) เป็นผู้ริเริ่มศึกษาเกี่ยว
กับเรื่องโครงสร้างของความรู้ (schema) โดยสังเกตกระบวนการสร้างความหมายของ
ตัวผู้อ่าน โดยตั้งข้อสรุปไว้ว่า ผู้อ่านคือ แหล่งที่มา (source) ของความหมาย เนื่องจาก
ผู้อ่านแต่ละคนต่างมีประสบการณ์ โลกทัศน์ ความเชื่อ ทัศนคติที่แตกต่างกันออกไป สิ่งเหล่านี้
จะเข้ามามีบทบาทในขณะที่เราอ่าน (ฉัตรสุดา ดวงพลอย, 2526 : 1-6)

มาร์ค เอ คลาร์ค และแซนดรา ซิลเบอร์สไตน์ (Mark A. Clarke and Sandra Silberstein, 1977 : 136-137) ได้ให้ทัศนะในการอ่านไว้ว่า กระบวนการรับรู้ข้อมูลจากการอ่านนั้นมีอิทธิพลมาจากตัวผู้อ่านเอง มากกว่าจะมีผลมาจากตัวอักษรที่เขาได้อ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจสิ่งที่เขาอ่านได้ เนื่องจากผู้อ่านสามารถผสมผสานความคิดที่เสนอออกมาทางตัวอักษรกับมโนทัศน์ที่เขา มีอยู่แล้วในสมองหรือระบบความจำ และเมื่อนำสิ่งเหล่านี้มาประกอบกับความสามารถทางภาษาและความสามารถในการทำนายความคิดของผู้เขียนด้วยแล้ว ผู้อ่านก็จะสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านได้มากขึ้น ทักษะในการอ่านจึงขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ที่สลับระหว่างความรู้ทางภาษา กับความรู้พื้นฐานทางโลก และประสบการณ์

แนวความคิดดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับทัศนะของ เดวิด เพียร์สัน (David Pearson, 1984 : 293) ที่ว่า โครงสร้างความรู้ (schema) หมายถึง มโนทัศน์ (concept) ของสิ่งต่าง ๆ ที่สร้างไว้ในจิตใจ เมื่อได้ยืมได้อ่านคำหรือประโยค ความรู้พื้นฐานก็จะก่อรูปร่างขึ้นทั้งที่เป็นรูปธรรม เช่น แก้ว เป็นนามธรรมความรู้สึก เช่น รัก เป็นการกระทำ เช่น ว่ายนํ้า เป็นเหตุการณ์ เช่น งานคอนเสิร์ต เป็นต้น คริสทีน คาสาเนฟ (Christine Casanave, 1987 21-25) ก็ได้สรุปไว้ว่า โครงสร้างความรู้ คือ โครงสร้างของข้อมูลที่เป็นมโนทัศน์พื้นฐานเฉพาะเรื่องที่เราเก็บไว้ในระบบความจำ

ฉัตรสุดา ดวงพลอย (2526 : 6-7) ได้สรุปแนวคิดของทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (schema theory) โดยการรวบรวมจากความเห็นของนักจิตวิทยาการเรียนรู้ หลายท่าน ไว้ว่า "ตามหลักการของทฤษฎีของโครงสร้างความรู้ นั้นถือว่า ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนต่างก็มีโครงสร้างความรู้ (schema) เป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า ความรู้และความจำของมนุษย์ ก่อรูปร่างขึ้นในลักษณะที่เป็นโครงสร้าง มิใช่หารูปแบบไม่ได้ ดังนั้นเมื่อผู้เขียนถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็นออกมาเป็นงานเขียน งานเขียนนั้นจึงเป็นตัวแทนโครงสร้างของความรู้ของผู้เขียนนั่นเอง ดังนั้นถ้าโครงสร้างความรู้ของผู้อ่านและผู้เขียนแตกต่างกันมาก ก็เป็นไปได้ที่ผู้อ่านจะไม่เข้าใจเรื่องที่ตนอ่าน นอกจากนี้โครงสร้างความรู้

ยังมีความหมายรวมไปถึงลักษณะโครงสร้างของงานเขียน (schema of the text) ในลักษณะต่าง ๆ เช่น นิทาน นิยาย ข้อเขียนความเรียง (expository prose) เป็นต้น ซึ่งหมายความว่า ลักษณะโครงสร้างภายในของงานเขียนแต่ละประเภท ก็ย่อมแตกต่างกันออกไป และแม้แต่งานเขียนประเภทเดียวกันก็สามารถมีโครงสร้างที่ต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับผู้เขียนที่เลือกจะให้ระดับความสำคัญแก่ข้อความใด ดังนั้นโครงสร้างหรือการเรียบเรียงเนื้อหาของงานเขียนย่อมจะมีอิทธิพลต่อการอ่าน

จากแนวคิดของนักจิตวิทยาการเรียนรู้ ทำให้นักภาษาศาสตร์ได้หันมาวิเคราะห์ภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยค (discourse analysis) มากขึ้น เริ่มมองถึงความสัมพันธ์และความสำคัญของส่วนประกอบต่าง ๆ ของงานเขียนต่อความหมายทั้งหมดของงานเขียน และเริ่มสนใจในทัศนะที่ว่า ส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นข้อความนั้น มีระดับความสำคัญไม่เท่าเทียมกัน กล่าวคือ ประกอบขึ้นด้วย ใจความหลัก และรายละเอียดปลีกย่อยนั่นเอง แนวความคิดที่ว่าเป็นนี้ จึงเข้ามาเสริมทฤษฎีโครงสร้างความรู้ โดยเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของโครงสร้างของงานเขียนมากยิ่งขึ้น ลักษณะการเรียบเรียงงานเขียนของผู้เขียนมีอิทธิพลต่อการอ่าน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

แพทริเซีย แอล คาร์เรล และโจอัน ซี อีสเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold, 1983 : 559-560) ได้จำแนกโครงสร้างความรู้ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการเรียบเรียงงานเขียนลักษณะต่าง ๆ (formal schemata) เป็นโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างโครงสร้างการเรียบเรียงงานเขียนลักษณะต่าง ๆ เช่น นิทาน นิยาย เรื่องเล่า งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ บทความในหนังสือพิมพ์ โคลงกลอน เป็นต้น งานเขียนแต่ละลักษณะจะมีโครงสร้างการเรียบเรียงเฉพาะอย่างและจะแตกต่างกันออกไป เช่น เรื่องเล่า ก็จะมีโครงสร้างการเรียบเรียงประกอบด้วย ฉาก การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง และตอนจบของเรื่อง ถ้าเป็นข้อเขียนความเรียง (expository prose) ก็จะมีโครงสร้าง

หรือรูปแบบการเรียบเรียงเป็น 5 ชนิด คือ เชิงบรรยาย เชิงรายละเอียด เชิงเปรียบเทียบ เชิงเหตุผล เชิงปัญหาและการแก้ไข เป็นต้น โครงสร้างงานเขียนเหล่านี้จะแสดงถึงโครงสร้างความรู้ของผู้เขียนในการเรียบเรียง ดังนั้นถ้าผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงโครงสร้างของงานเขียน ก็จะมีส่วนช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น และช่วยในการจดจำเรื่องราวได้อีกด้วย

2. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา (content schemata) เป็นโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของงานเขียนนั้น ๆ เช่น ความรู้พื้นฐานในทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น โครงสร้างความรู้ชนิดนี้จะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านอ่านได้อย่างเข้าใจมากขึ้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า การที่ผู้อ่านจะประสบผลสำเร็จในการอ่านหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญต่อไปนี้

1. ความรู้ทางภาษา
2. โครงสร้างความรู้ ซึ่งหมายรวมถึง ประสบการณ์ โลกทัศน์ ความพร้อมในเนื้อหาที่จะอ่าน
3. ความสมบูรณ์ในเนื้อเรื่อง
4. โครงสร้างของงานเขียนหรือข้อความที่ได้อ่าน

ประเภทของข้อความกับการอ่านภาษาอังกฤษ

งานเขียนหรือข้อเขียนความเรียง (expository text) เป็นข้อเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ในการเสนอความรู้ สาระ ข้อเท็จจริง รวมทั้งความคิดเห็น ต่อผู้อ่าน และมักจะเป็นข้อเขียนในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จิตวิทยา ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เป็นต้น งานเขียนลักษณะนี้จะมีการเรียบเรียงข้อความหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ จะมีรูปแบบของข้อความหลายประเภท ซึ่งก็ได้มีผู้แยกแยะประเภทของรูปแบบข้อความไว้หลายท่านและหลายลักษณะ โดยใช้ชื่อเรียกแตกต่างกันไป ผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ดังนี้

โรซาลิน โฮโรวิทซ์ (Rosalind Horowitz, 1985 : 450-451) ได้สรุปไว้ว่า รูปแบบของข้อเขียน (text patterns) ที่พบบ่อย มีอยู่ 5 ประเภท โดยยึดตามหลักการจำแนกของ โจเซฟ อี ไกรมส์ (Joseph E. Grimes) รูปแบบของข้อเขียนแต่ละชนิดจะมีคำหรือ วลีสัมพันธ์ความเชื่อมระหว่างประโยคและข้อความ เพื่อเป็นเครื่องชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิดที่ผู้เขียนเสนอออกมา

รูปแบบของข้อเขียน (text patterns) 5 ประเภทนี้ ได้แก่

1. รูปแบบข้อเขียนเชิงลำดับเวลา (temporal order or time order) รูปแบบข้อเขียนชนิดนี้จะมีคำสัมพันธ์ความ เช่น first, second, then, next เป็นต้น
2. รูปแบบข้อเขียนเชิงบรรยายคุณลักษณะ (attribution or list structure) รูปแบบข้อเขียนชนิดนี้ จะมีคำสัมพันธ์ความ เช่น in addition, furthermore เป็นต้น
3. รูปแบบข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ (adversative or compare-contrast) รูปแบบข้อเขียนชนิดนี้ จะมีคำสัมพันธ์ความ เช่น however, nevertheless, on the other hand เป็นต้น
4. รูปแบบข้อเขียนเชิงเหตุผล (covariance or cause-effect) รูปแบบข้อเขียนชนิดนี้ มีคำสัมพันธ์ความ เช่น the cause, the effect, because, as a result เป็นต้น
5. รูปแบบข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข (response or problem-solution) รูปแบบข้อเขียนชนิดนี้ มีคำหรือวลีสัมพันธ์ความ เช่น the problem is ..., the solution is ..., a question is ..., an answer is ... เป็นต้น

โรซาลิน โฮโรวิทซ์ ยังได้เสนอตัวอย่างของรูปแบบข้อเขียนทั้ง 5 ชนิดไว้ โดยตัดตอนมาจากบทอ่านทั้งหมด ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1. แสดงตัวอย่างรูปแบบข้อเขียน 5 ชนิด ตามการจำแนกโดยหลักการของ
โจเซฟ อี ไกรม์

Pattern	Example
Context : Dinner	
1. Temporal order (time order)	George eats garlic at 5:00 p.m. Suddenly, Georgette threatens to leave George. Shortly thereafter, George promises he won't eat garlic. By 6:00 p.m. Georgette reconfirms her love for George.
Context : Grocery	
2. Attribution (list structure)	George checked the counters for his favorite foods : onions ribs lima beans garlic
Context : Late at night	
3. Adversative (compare-contrast)	Although George eats garlic, Georgette does not.
4. Covariance (cause-effect)	The cause of the break-up is that George eats garlic. The result is that Georgette avoids him

ตารางที่ 1 (ต่อ)

Pattern	Example
5. Response (problem-solution)	<p>The problem is that Georgette dislikes garlic.</p> <p>The solution is that George will not eat garlic when he expects to spend time with Georgette.</p>

โจ แอน พิคโคโล (Jo Anne Piccolo, 1987 : 839) ได้รวบรวมประเภทของโครงสร้างข้อเขียน (text structure) จากงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่าน โดยจำแนกออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. โครงสร้างข้อเขียนเชิงบรรยายคุณลักษณะ (descriptive) ข้อเขียนแบบนี้ผู้เขียนจะเสนอหัวข้อเรื่องไว้ แล้วจึงบรรยายคุณลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหัวเรื่องนั้น ๆ ไม่มีคำสัญญาณชี้แนะ (signal words) ปังบอกไว้
2. โครงสร้างข้อเขียนเชิงบอกรายละเอียด (enumerative) ข้อเขียนแบบนี้ผู้เขียนจะเสนอหัวข้อเรื่องไว้ในประโยคหลัก แล้วแสดงรายละเอียดซึ่งจะเป็นตัวอย่างเพื่อสนับสนุนหัวเรื่องในประโยคหลัก มีคำสัญญาณชี้แนะความสัมพันธ์ของข้อความ ได้แก่ first, second, third, finally เป็นต้น
3. โครงสร้างข้อเขียนเชิงลำดับขั้น (sequence) ข้อเขียนชนิดนี้ผู้เขียนจะเสนอหัวข้อเรื่องไว้แล้วแจกแจงรายละเอียดเพื่อสนับสนุนหัวเรื่อง รายละเอียดที่ว่านี้จะถูกจัดเรียงตามลำดับขั้นอาจเป็นลำดับของเวลา หรือขั้นตอนกระบวนการ มีคำสัญญาณชี้แนะ ได้แก่ first, second, third, then, next, after, finally เป็นต้น

4. โครงสร้างข้อเขียนเชิงเหตุผล (cause-effect) ข้อเขียนชนิดนี้ ผู้เขียนจะเสนอความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ต่าง ๆ คำสัญญาชี้แนะ ได้แก่ so, so that, because of, since, in order to เป็นต้น

5. โครงสร้างข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ (comparison-contrast) ข้อเขียนชนิดนี้ ผู้เขียนจะเสนอการเปรียบเทียบ ซึ่งอาจจะเป็นการเปรียบเทียบหรือเปรียบเทียบต่าง หรือทั้งเปรียบเทียบและเปรียบเทียบในเวลาเดียวกันก็ได้ มีคำสัญญาชี้แนะ ได้แก่ different from, same as, alike, similar to, resemble, unlike เป็นต้น

6. โครงสร้างข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem-solution) ข้อเขียนชนิดนี้ ผู้เขียนจะเสนอปัญหาไว้ในประโยคหลัก แล้วอาจให้รายละเอียดถึงสาเหตุปัญหา หลังจากนั้นจึงเสนอแนะการแก้ไขปัญหานั้น มีคำสัญญาชี้แนะบ่งบอกไว้ ได้แก่ a problem is ..., a solution is ..., the problem is solved by ... เป็นต้น

บอนนี่ เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-124) ได้แยกแยะประเภทของข้อความ (discourse type) ออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ข้อความเชิงบรรยายลักษณะ (description)

ผู้เขียนจะบรรยายเกี่ยวกับหัวเรื่อง (topic) อย่างกว้าง ๆ มีการเสนอข้อมูลโดยเน้นการบรรยายลักษณะต่าง ๆ ข้อความชนิดนี้ไม่มีคำสัญญาชี้แนะบ่งบอกแน่นอน แต่อาจมีคำคุณศัพท์บอกลักษณะ (predicate) ปรากฏอยู่

2. ข้อความเชิงรายละเอียด (collection)

ผู้เขียนเสนอหัวเรื่องและความคิดหลักไว้ แล้วให้รายละเอียดต่าง ๆ สนับสนุนหรืออธิบายความ โดยจัดเรียงรายละเอียดตามลำดับเหตุการณ์ เวลา ขั้นตอน กระบวนการ หรืออาจเป็นการให้ตัวอย่าง

คำสัญญาชี้แนะที่เป็นตัวบ่งบอกข้อความชนิดนี้ ได้แก่

first	then	finally
second	next	such as

third	after	for example
another	last	

3. ข้อความเชิงเหตุผล (cause-effect)

ผู้เขียนจะเสนอข้อมูลที่เหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน โดยกล่าวถึงสาเหตุที่จะนำไปสู่ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือกล่าวถึงผลที่สืบเนื่องมาจากสาเหตุอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง

คำสัญญาที่แนะนำที่บ่งบอกข้อความชนิดนี้ ได้แก่

because (of)	so that	for this reason
since	therefore	result in
due to	consequently	to have an effect on
so	accordingly	to be the result of
thus	as a result	

4. ข้อความเชิงเปรียบเทียบ (comparison)

ผู้เขียนมีจุดประสงค์ในการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการเปรียบเทียบ (compare) หรือเปรียบเทียบต่าง (contrast) ถ้าเป็นระดับย่อหน้าก็อาจมีทั้งเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่างรวมอยู่ด้วยกัน

คำสัญญาที่แนะนำที่บ่งบอกข้อความชนิดนี้ ได้แก่

although	even though	on the other hand
however	even if	on the opposite
but	in contrast	similarly
yet	on the contrary	different

5. ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem-solution)

ผู้เขียนจะเสนอปัญหาและการแก้ไขไว้ โดยจะมีการนำปัญหาขึ้นมากล่าวถึงก่อน แล้วเสนอวิธีการแก้ไขไว้ในตอนท้าย

คำสัญญาชี้แนะที่บ่งบอกข้อความชนิดนี้ ได้แก่

a problem is ...	I would suggest ...
a solution is ...	to solve this problem ...
a question is ...	It would be a good idea if ...
an answer is ...	This can be done by ...
	What can be done is ...

จะเห็นได้ว่า มีผู้แบ่งประเภทของโครงสร้างข้อความไว้หลายลักษณะ แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การแบ่งประเภทของข้อความ (discourse type) 5 ประเภท ตามแบบของ บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-124) ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

แนวคิดในเรื่องโครงสร้างของข้อเขียนหรือประเภทของข้อความนั้น ได้เข้ามามีบทบาทในการอ่านมากขึ้น ทั้งนี้เพราะโครงสร้างเหล่านี้เป็นรูปแบบที่ผู้เขียนใช้เรียบเรียงเรื่องราวที่ตนต้องการสื่อความหมายต่อผู้อ่าน ผู้อ่านจึงควรจะสนใจศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียนประเภทต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการติดตามเรื่องที่ตนกำลังอ่านอยู่ และเพื่อช่วยในการเข้าใจเรื่องด้วย ดังที่นักวิจัยหลายท่านได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ในงานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของโครงสร้างข้อเขียนที่มีต่อการอ่าน อาทิเช่น ฮาโรลด์ แอล เฮอร์เบอร์ อ้างถึงใน เวย์น เอช สเลเทอร์ (Harold L. Herber quoted in Wayne H. Slater, 1985 : 712) ได้สรุปไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านข้อเขียนขึ้นอยู่กับความเข้าใจการเรียบเรียงข้อเขียน (text organization) ของผู้เขียน และยังได้เสนอแนะว่า ครูควรสอนนักเรียนให้รู้จักรูปแบบการเรียบเรียงข้อเขียน และชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบเหล่านั้นกับข้อความที่อ่าน ซึ่งข้อสรุปนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ลี เอ็ม แมคกี (Lea M. McGee, 1985 : 739) ที่ได้อ้างถึงงานวิจัยของผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาถึงกลยุทธ์ในการอ่าน โดยให้ผู้อ่านนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียน (text structure) ที่ผู้เขียนใช้มาช่วยในการอ่านกล่าวคือ ให้ผู้อ่านสังเกตโครงสร้างในการเขียน เช่น การลำดับเหตุการณ์ หรือการเปรียบเทียบ ซึ่งจะสามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น

โรซาลิน โอโรวิทซ์ (Rosalind Horowitz, 1985 : 448-449) กล่าวเสริมเกี่ยวกับความคิดในเรื่องรูปแบบของข้อเขียน (text pattern) ไว้ว่า ข้อเขียนในหนังสือต่าง ๆ นั้น ถูกเรียบเรียงขึ้นอย่างมีระบบเพื่อจะเสนอความคิดต่าง ๆ และเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เฉพาะอย่างของผู้เขียนต้องการ รูปแบบที่ผู้เขียนเลือกใช้ในการเขียนมีบทบาทสำคัญในอันที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ โรซาลิน โอโรวิทซ์ ยังได้สรุปทัศนะของนักวิจัยหลายท่านไว้ว่า ผู้อ่านอาศัยรูปแบบที่ผู้เขียนใช้ในการเรียบเรียงข้อความในหลาย ๆ ด้าน เช่น ผู้อ่านใช้รูปแบบในการเขียนของผู้เขียน ช่วยในการเรียนรู้และเข้าใจข้อมูลใหม่ ๆ ช่วยในการจัดระบบข้อมูลไว้ในระบบความจำ และยังช่วยในการระลึกข้อมูล (recall) ที่จดจำไว้ออกมาได้อีกครั้งหนึ่งเมื่อเวลาผ่านไป ดังนั้นผู้อ่านจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบของข้อเขียน (text pattern) เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการอ่านทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

กล่าวโดยสรุป ในขณะที่อ่านบทอ่านต่าง ๆ ผู้อ่านควรได้ตระหนักถึงโครงสร้างของข้อเขียน หรือประเภทของข้อความ โดยสังเกตว่า ผู้เขียนต้องการสื่อใจความใดเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้ดีขึ้น

การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ก็คือ ครูผู้สอน เท่าที่ผ่านมา การอ่านของผู้เรียนยังคงเป็นปัญหาอยู่ ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของครูที่จะต้องสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนทักษะอ่านน่าสนใจมากขึ้น และหาวิธีการสอนที่จะสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง รวมทั้งจัดหากิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวิธีการแต่ละวิธีด้วย ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมวิธีการสอนอ่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะไว้ ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

ลี เอ็ม แมคกี และ โดแนลด์ เจ ริชเกิลส์ (Lea M. McGee and Donald J. Richgels, 1985 : 744-747) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างของข้อเขียน (text structure) ช่วยเสริมความเข้าใจให้กับผู้เรียน โดยเน้นให้ผู้เรียนรู้จักโครงสร้างข้อเขียนลักษณะต่าง ๆ ที่จะพบได้บ่อย วิธีการสอนนี้ได้ผสมผสานทักษะการอ่าน เข้ากับทักษะการเขียน โดยถือหลักการที่ว่า ผู้เรียนจะสามารถค้นเคยและจดจำโครงสร้างที่ผู้เขียนใช้ในการเรียบเรียงได้นั้น ผู้เรียนจะต้องฝึกเป็นผู้เขียนโครงสร้างข้อเขียนเหล่านั้นด้วย เขาได้เสนอขั้นตอนการสอนไว้ 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเลือกบทอ่าน (selecting passages)

ครูเลือกบทอ่านที่มีการเรียบเรียง โดยใช้โครงสร้างหรือประเภทข้อเขียนต่าง ๆ กัน ได้แก่ ข้อเขียนเชิงบรรยาย ข้อเขียนเชิงรายละเอียด ข้อเขียนเชิงเหตุผล ข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ และข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข ควรเป็นข้อเขียนที่มีคำชี้แนะของแต่ละโครงสร้างบ่งบอกไว้อย่างชัดเจนด้วย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของความคิดต่าง ๆ ภายในบทอ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมแผนผังแสดงโครงสร้างข้อเขียน (preparing graphic organizer)

เมื่อได้บทอ่านหรือข้อเขียนมาแล้วจากขั้นที่ 1 ครูควรเตรียมแผนผังแสดงโครงสร้างของข้อเขียน (graphic organizer) โดยจับใจความสำคัญหรือความคิดหลักของผู้เขียน แล้วโยงความคิดเหล่านั้นเข้าในแผนผัง ซึ่งจะเป็นตัวแสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอแผนผังแสดงโครงสร้างข้อเขียน (introducing the graphic organizer)

ครูเลือกสอนโครงสร้างข้อเขียนที่ละประเภท โดยสอนเนื้อหาของบทอ่านที่ปรากฏเฉพาะในแผนผังก่อน ยังไม่ให้ผู้เรียนได้เห็นบทอ่านที่แท้จริง จากนั้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอธิบายความคิดหลักที่ปรากฏในแผนผัง โดยเน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดที่เชื่อมโยงกันอยู่

ขั้นที่ 4 ขั้นเรียบเรียงบทอ่าน (composing a passage)

ครูให้ผู้เรียนเรียบเรียงข้อมูลที่ปรากฏในแผนผังให้ปะติดปะต่อกันเป็นเรื่องราว ครูต้องระลึกเสมอว่า ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องไม่ได้เห็นตัวบทอ่านจริง จะเห็นก็เฉพาะข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในแผนผังเท่านั้น ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือเรียบเรียงเรื่องราว ครูควรแนะนำให้ผู้เรียนสังเกตความต่อเนื่องของประโยค และวลีที่อยู่ในแผนผัง และการเชื่อมโยงภายในแผนผัง เพื่อจะได้รู้ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ แล้วครูจึงให้ผู้เรียนเรียบเรียงเรื่องราวขึ้นใหม่ หลังจากนั้นครูอ่านและตรวจแก้บทอ่านที่ผู้เรียนเรียบเรียงขึ้น โดยเริ่มชี้แจงให้ผู้เรียนได้รู้จักโครงสร้างของข้อเขียน และคำชี้แนะนำที่ปรากฏอยู่ว่าจะมีส่วนช่วยในการจัดระบบข้อมูลขณะที่เรียบเรียงเรื่องราวได้ ครูและผู้เรียนจะช่วยกันแก้ไขปรับปรุงเรื่องราวที่เรียบเรียงนั้น โดยจัดลำดับประโยคต่าง ๆ เสียใหม่หรืออาจตัดส่วนที่ซ้ำซ้อนกันออก

ขั้นที่ 5 ขั้นเปรียบเทียบระหว่างบทอ่านที่ผู้เรียนเรียบเรียงขึ้นกับตัวบทอ่านจริง (comparing the student composed and original passages)

ครูให้ผู้เรียนอ่านบทอ่านจริงทั้งหมด แล้วเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างและความคล้ายคลึงระหว่างข้อความที่ผู้เรียนแต่งขึ้นกับข้อความจริง

หลังจากที่ครูสอนตามวิธีการ 5 ขั้นนี้แล้ว ครูควรจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พยายามนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียนที่ได้ฝึกไปแล้ว ไปประยุกต์ใช้ในการอ่านด้วยตนเอง และควรให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านบทอ่านที่มีความยาวกว่าบทอ่านที่ได้เรียนไปแล้ว โดยให้ฝึกสังเกตคำชี้แนะ และฝึกการใช้แผนผังโครงสร้างควบคู่ไปด้วย

นอกจากนี้ เจมส์ ฟลัด ไดแอน แลพ และแนนซี ฟาร์นัน (James Flood, Diane Lapp and Nancy Farnan, 1986 : 558-560) ก็ได้เสนอแนะวิธีการสอนโครงสร้างของอนุภาค (paragraph structure) โดยอาศัยการผสมผสานระหว่างทักษะการอ่านและการเขียน เขาได้แบ่งการสอนออกเป็น 2 ขั้น คือ ขั้นก่อนเขียน (prewriting) และขั้นลงมือเขียน (writing)

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนเขียน (prewriting)

ในขั้นนี้ ครูจะให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่อง (topic) ที่นักเรียนสนใจ เพื่อจะนำมาเขียน โดยครูจะถามนักเรียนว่า ต้องการเขียนเรื่องอะไร นักเรียนอาจตอบว่า ต้องการเขียนเรื่อง กีฬา ครูก็จะสำรวจความสนใจต่อไป เช่น ครูก็อาจถามว่า ชอบกีฬาอะไร ทำไมจึงชอบกีฬานั้นๆ กติกาในการเล่นมีอะไรบ้าง ใช้อุปกรณ์การเล่นอะไรบ้าง เป็นต้น การที่ครูสัมภาษณ์นักเรียนก่อนลงมือเขียนนี้ ทำให้นักเรียนมีแนวทางและข้อมูลเพียงพอสำหรับหัวข้อเรื่องที่ได้เลือกไว้ แล้วครูก็ให้นักเรียนเติมข้อมูลลงในแบบสัมภาษณ์ (interview form) ขั้นที่ 1 (step 1) ดังตัวอย่างแบบสัมภาษณ์ ต่อไปนี้

Step 1. Teacher helps student select topic and list background knowledge

Topic : _____

Facts already knew
about the topic

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Step 2. Student turns to other sources of information

Facts have learned about the topic	Source	Fact
	1. (reference material, (e.g. encyclopedia)	1. _____

	2. (reference material)	2. _____

	3. (teacher)	3. _____

4. (other informed adult _____
of child) _____

5. (miscellaneous) _____ 5. _____

Step 3. Student plots the paragraph

Theme or main idea _____

Supporting details 1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

Step 4. Student writes the expository paragraph

My final paragraph

หลังจากนั้น ครูจึงให้นักเรียนไปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องของตน จากแหล่ง
ความรู้อื่น ๆ แล้วให้นักเรียนเติมข้อมูลที่ได้อมาลงในแบบสัมภาษณ์ขั้นที่ 2 (step 2)

ขั้นที่ 2 ชั้นลงมือเขียน (writing)

ในขั้นนี้ นักเรียนลงมือเขียนโดยเลือกข้อมูลที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับหัวข้อที่
ตนหามาได้ ครูควรบอกให้นักเรียนแบ่งแยกข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่ แต่ละหมวดหมู่ก็จะประกอบ
ไปด้วยข้อมูลที่อยู่ในเรื่องเดียวกัน เช่น ถ้าเป็นเรื่องของกีฬาฟุตบอล ก็จะสามารถแยกข้อมูล

ได้หลายหมวดหมู่ เช่น หมวดของอุปกรณ์การเล่นฟุตบอล หมวดนักกีฬาฟุตบอลที่มีชื่อเสียง หมวดกติกาในการเล่นฟุตบอล เป็นต้น

หลังจากนั้น ครูให้นักเรียนเลือกข้อมูลมาหมวดหนึ่ง แล้วให้กำหนดความคิดหลัก (main idea) ที่สามารถครอบคลุมข้อมูลในหมวดหมู่นั้น เช่น "Football equipment is necessary for players' safety" แล้วนักเรียนก็ต้องหารายละเอียดต่าง ๆ มาสนับสนุนความคิดหลักที่ตั้งไว้ นำไปเติมลงในแบบสัมภาษณ์ขั้นที่ 3 (step 3) ต่อจากนั้นนักเรียนลงมือเขียนข้อความ 1 ย่อหน้า โดยอาศัยความคิดหลักและรายละเอียดต่าง ๆ ในขั้นที่ 3 นักเรียนเขียนข้อความลงในแบบสัมภาษณ์ขั้นที่ 4 (step 4)

เมื่อนักเรียนเรียบเรียงข้อความเสร็จแล้ว ครูก็จะประเมินงานเขียนให้นักเรียนหรือครูอาจจะให้นักเรียนช่วยกันประเมินงานเขียนของเพื่อน (peer evaluations) กล่าวคือ ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ โดยก่อนหน้านั้นให้นักเรียนแต่ละคนเขียนความคิดหลักของข้อความที่ตนเรียบเรียงไว้ด้านหลังของแบบสัมภาษณ์ หลังจากนั้นจึงแลกเปลี่ยนกับเพื่อน นักเรียนแต่ละคนต้องประเมินว่า เพื่อนสามารถเรียบเรียงข้อความ โดยเสนอความคิดหลัก และรายละเอียดสนับสนุนได้ชัดเจนเพียงใด นักเรียนควรอ่านข้อความของเพื่อนประมาณ 2 ครั้ง แล้วขีดเส้นใต้ประโยคหรือส่วนของข้อความที่ตนคิดว่าไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับความคิดหลัก (main idea) ของเรื่อง แล้วจึงคืนงานเขียนให้เพื่อน หลังจากนั้นร่วมกันอภิปรายสิ่งที่ประเมินออกมา

กิจกรรมขั้นต่อไปที่ เจมส์ ฟลิต และคณะ ได้เสนอแนะไว้ก็คือ หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกเขียนด้วยตัวเองแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านข้อความอื่น ๆ ที่เรียบเรียงไว้แล้วเป็นอย่างดี แล้วให้นักเรียนดึงความคิดหลัก (main idea) ที่แฝงอยู่ในข้อความนั้นออกมา พร้อมทั้งบอกรายละเอียด ที่สนับสนุนความคิดหลักเหล่านั้น (supporting details)

เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว และอรอนงค์ หิรัญบุรณะ (2526 : 64-81) ได้เสนอแนะวิธีที่จะให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะที่จำเป็นในการอ่าน โดยครูต้องหากิจกรรมช่วยเสริมทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งพอจะสรุปลักษณะกิจกรรมได้ดังนี้

1. แบบฝึกหัดเกี่ยวกับทักษะการเดาความหมาย ของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่เคย รู้จักมาก่อน ครูไม่ควรอธิบายศัพท์ยากทุกคำก่อนที่ผู้เรียนจะได้อ่านในบทความนั้น เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่พยายามเดาความหมายของคำศัพท์ แบบฝึกหัดควรมีรูปแบบที่ผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากการสังเกต (prefix) ปัจจัย (suffix) และรากคำ (root) ของคำศัพท์ยากที่ปรากฏในบทความนั้น โดยให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดจาก ความหมายที่ให้เลือก หรือ ครูอาจจะบอกความหมายของคำศัพท์ โดยให้ผู้เรียนหาคำศัพท์นั้น จากบทความเอง

2. แบบฝึกหัดให้รู้ว่า คำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ ใช้แทนหรืออ้างถึง สิ่งใดที่กล่าวมาแล้วหรือที่จะกล่าวต่อไปในบทความนั้น แบบฝึกหัดที่ใช้กันอยู่ทั่วไป คือ ให้ผู้เรียนอ่านบทความที่ให้ผู้เรียนหาว่า คำนามหรือสรรพนามเหล่านั้นใช้แทนคำนามตัวไหน เช่น อาจขีดเส้นใต้คำนามหรือคำสรรพนามแล้วให้ผู้เรียนขีดเส้นโยงสิ่งที่คำนามหรือสรรพนามนั้น แทน หรืออาจให้ผู้เรียนเขียนคำตอบเอง

3. แบบฝึกหัดอ่านเพื่อความเข้าใจความหมายของประโยคที่เชื่อมกันด้วย คำหรือวลีที่ใช้เชื่อมความ ผู้เรียนจะสามารถอ่านบทความได้เข้าใจและรวดเร็วยิ่งขึ้น หากผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านเชื่อมความหมายของประโยค โดยอาศัยการสังเกตคำเชื่อมความ- หมาย ซึ่งมีหลายชนิดที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น

คำเชื่อมบอกความขัดแย้ง	เช่น	but, although
คำเชื่อมบอกลำดับก่อนหลัง	เช่น	firstly, secondly
คำเชื่อมบอกลำดับเวลา	เช่น	earlier, after
คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง	เช่น	for example, for instance
คำเชื่อมแสดงการพูดซ้ำความหมาย	เช่น	that is, in other words
คำเชื่อมบอกเหตุผล	เช่น	thus, as a result
คำเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบ	เช่น	similarly
คำเชื่อมแสดงการเสริมความ	เช่น	in addition, moreover
คำเชื่อมบอกการสรุป	เช่น	in summary, in conclusion

แบบฝึกหัดที่ใช้ฝึกทักษะนี้ มีการใช้บทความที่ตัดเอาคำ และวลีที่เชื่อมเหล่านี้ ออก แล้วให้ผู้เรียนอ่านดูความสัมพันธ์ของประโยคในบทความนั้น เพื่อเติมคำเชื่อมเหล่านี้เอง นอกจากนั้นครูอาจนำบทความที่ไม่มีคำหรือวลีที่ใช้เชื่อมปรากฏอยู่ แล้วให้ผู้เรียนอ่านดูว่า แต่ละประโยคนั้นสัมพันธ์กันอย่างไร ควรมีคำหรือวลีเชื่อมหรือไม่

4. แบบฝึกหัด และกิจกรรมฝึกทักษะการเดาข้อความที่จะอ่านต่อไป

แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ช่วยทักษะนี้ ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ และประสบการณ์ของตนในเรื่องที่อ่านอย่างเต็มที่ เช่น นำบทความมาตัดออกเป็นช่วง ๆ แต่ละประโยคแล้วให้ผู้เรียนเดาว่า ประโยคต่อไปควรจะเป็นอย่างไร หรืออาจตั้งคำถาม ผู้เรียนล่วงหน้าก่อนที่ผู้เรียนจะมีโอกาสอ่านบทความ เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้ความคิด ประสบการณ์ และความรู้ของตนตอบคำถามล่วงหน้า เพื่อผู้เรียนจะได้เปรียบเทียบคำตอบของตนกับ ข้อความที่ได้จากการอ่าน

5. แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ใช้ฝึกการอ่านแบบคร่าว ๆ (skimming)

แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ช่วยเสริมทักษะนี้มีดังนี้

5.1 ให้บทความทั้งสั้นและยาวแก่ผู้เรียน โดยให้อ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อตั้งชื่อเรื่อง

5.2 ให้ผู้เรียนอ่านข่าวหลาย ๆ ข่าว แล้วถามผู้เรียนว่าข่าวนั้นมี เนื้อหาสำคัญอย่างไร

5.3 นำบทความมาเลือกคำหรือวลีสำคัญ ๆ ที่บอกเนื้อหาของบทความ นั้น (key words) เพื่อให้ผู้เรียนอ่านแล้วเดาว่าบทความนั้นเกี่ยวกับอะไรจากกลุ่มคำที่ให้ไว้

6. แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ฝึกการอ่าน เพื่อเจาะหาข้อมูลรายละเอียดที่ ต้องการ (scanning)

กิจกรรมที่ฝึกทักษะนี้มีหลายแบบ ซึ่งมักจะประกอบด้วยกำหนัดงาน ในรูปของปัญหาให้ผู้เรียนแก้โดยหาคำตอบจากบทความหรือข้อความที่ให้อ่าน เช่น

6.1 การให้ผู้เรียนอ่านหน้าโฆษณาในหนังสือพิมพ์ เพื่อเลือกผัง รายการวิทยุ โทรทัศน์หรือเพื่อไปชมภาพยนตร์ หรือเลือกร้านอาหารตามรายละเอียดที่กำหนดให้

6.2 การฝึกการอ่านเงาหาข้อมูลโดยให้ผู้เรียนหาคำศัพท์ที่ต้องการ
จากพจนานุกรม

6.3 การให้ผู้เรียนหาข้อมูลที่ต้องการจากการอ่านตารางและแผนผัง

7. แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ใช้ฝึกทักษะการตีความหมาย

แบบฝึกหัดที่เสริมทักษะนี้ ก็เช่น

7.1 ให้ผู้เรียนอ่านบทความที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อความหมายอ้อม ๆ แล้ว
ให้ผู้เรียนช่วยกันอ่านตีความหมายของบทความนั้น ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปรึกษาหารือ
และแสดงความคิดเห็นของเขาในการอธิบายว่าคำตอบของเขาได้มาจากข้อความที่กล่าวไว้
ที่ใดในบทความนั้น

7.2 ให้ผู้เรียนอ่านบทความสั้น ๆ บางข้อความเป็นข้อเท็จจริง
บางข้อความเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแล้วให้ผู้เรียนตอบว่าบทความใดแสดงข้อเท็จจริง
บทความใดเป็นเพียงความคิดเห็น

8. แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ฝึกการอ่านเพื่อสื่อข้อมูล

ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้คือ

8.1 ให้ผู้เรียนอ่านบทความ ซึ่งอาจจะเป็นรายงานหรือข่าว แล้ว
เติมข้อความในแผนภูมิหรือตาราง

8.2 แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มอ่านข้อความแต่ละย่อหน้า
ของบทความเดียวกัน ผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม ต่างช่วยกันทำโน้ตย่อของตนเองแล้วผู้เรียนจาก
ทุกกลุ่มมารวมกันทำรายงานบทความนั้น จากโน้ตย่อที่ตนมีอยู่ โดยช่วยกันปะติดปะต่อเรื่อง

8.3 กำหนดให้ผู้เรียนอ่านสมุดแจ้งรายการและราคาของหนังสือเพื่อ
เลือกซื้อหนังสือแล้วเขียนจดหมายสั่งซื้อหนังสือถึงสำนักพิมพ์นั้น

8.4 ผู้เรียนอ่านโฆษณาของบริษัทนำเที่ยวเพื่อโทรศัพท์ชวนเพื่อนไป
เที่ยวระหว่างพักร้อน

จะเห็นได้ว่า มีกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านแต่ละทักษะให้เลือกมากมาย
แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาสอนจริง ครูควรจะนำทักษะเหล่านั้นมาสอนพร้อม ๆ กันไป

เพราะเวลาอ่าน ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะเหล่านี้พร้อม ๆ กันไปแล้วแต่ลักษณะของบทความและจุดมุ่งหมายของผู้เรียนในการอ่านบทความนั้น ๆ เป็นสำคัญ

ทรงพร อิศโรวรกุล (2529 : 38-41) ได้ให้ข้อพิจารณาต่าง ๆ ที่ควรคำนึงถึงในการสอนอ่าน และจัดกิจกรรมการอ่าน พอสรุปได้ดังนี้

1. เข้าใจระดับประโยคยังไม่พอ แต่ควรเข้าใจความหมายรวมของทั้งย่อหน้า
2. ความเข้าใจทั้งหมดมาก่อนรายละเอียด
3. ใช้บทอ่านที่พบในชีวิตจริง (authentic texts)
4. ควรใช้ทักษะสัมพันธ์ (integrated skills) ในการสอนอ่าน เช่น อ่านและเขียน หรืออ่านแล้วอภิปราย
5. อ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย คือ ครูต้องให้ผู้เรียนรู้ว่าตนกำลังอ่านเนื้อหาอะไรอยู่
6. กระบวนการค้นหาคำตอบของผู้เรียนสำคัญกว่าคำตอบ
7. อ่านด้วยตนเอง
8. กลยุทธ์ในการอ่าน

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2530 : 21-23) ได้เสนอแนะแนวการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน โดยใช้บทความดังนี้

1. การที่บ่งโครงสร้างข้อเขียน บทความที่ให้ความรู้เป็นข้อเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอความรู้ความคิดของตน โดยใช้ข้อเขียนประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ข้อเขียนเชิงบรรยาย ข้อเขียนเชิงรายละเอียด ข้อเขียนเชิงเหตุผล ข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข ข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างข้อเขียนเหล่านี้ รวมทั้งคำสัญญาณที่บ่งประเภทข้อเขียนทั้ง 5 ประเภทนี้ด้วย การรู้จักโครงสร้างข้อเขียนที่ผู้เขียนใช้จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นแนวคิดของผู้เขียน และเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้น

2. การจับใจความสำคัญ บทความประกอบด้วยย่อหน้าต่าง ๆ หลายย่อหน้า ในกรณีที่ย่อหน้ามีประโยคหลัก ครูอาจจะให้นักเรียนฝึกหาประโยคหลักนั้น แต่ถ้าย่อหน้าไม่มีประโยคหลักก็ควรช่วยนักเรียนโดยฝึกให้หาหัวเรื่องก่อน แล้วจึงหาใจความสำคัญ โดยตั้งคำถามนำดังนี้

What is this paragraph about ?

What does this paragraph tell about ... ?

3. การชี้แจงจุดประสงค์ของผู้เขียน ในบทความหนึ่ง ๆ ผู้เขียนอาจจะมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายไปสู่ผู้อ่าน เช่น tell stories , describe things, give information เป็นต้น ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักบอกจุดประสงค์ของผู้เขียน

4. การชี้บ่งน้ำเสียงของผู้เขียน น้ำเสียงของผู้เขียนบทความมีหลายอย่าง เช่น joyful, humorous, critical, sarcastic เป็นต้น การชี้บ่งน้ำเสียงเป็นทักษะการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ (critical reading) ที่ค่อนข้างจะฝึกยาก โดยเฉพาะนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพัฒนาทักษะนี้ในขณะที่เรียนภาษาแม่

5. การแยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็น ถ้าข้อความนั้นเป็นความคิดเห็น ผู้อ่านจะต้องประเมินว่า เชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด

6. การประเมินความเชื่อถือได้ของผู้เขียน การอ่านบทความแต่ละบทความ ผู้อ่านจะต้องตัดสินใจว่า ควรแก่การเชื่อถือหรือไม่ ทั้งนี้โดยพิจารณาจากผู้เขียนบทความนั้นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่ตนเขียนมากน้อยเพียงไร

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า การสอนอ่านภาษาอังกฤษนั้น มีวิธีการและเทคนิคให้ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ บทเรียนและตัวผู้เรียน ดังนั้นถ้าครูสามารถผสมผสานความสามารถในทางการสอนเข้ากับเทคนิควิธีที่เหมาะสมแล้ว ก็คงจะช่วยส่งเสริมทักษะในการอ่านให้ผู้เรียนได้มากขึ้น และยังสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนใจในการอ่านและมองเห็นว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่มีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้า ไม่ม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความของผู้เรียนโดยตรง แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบทางข้อความ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางข้อความและองค์ประกอบอื่น ๆ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับข้อความ และการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับข้อความ ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยในประเทศ และต่างประเทศได้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

อังคณา วงศ์สนิท (2524 : 65-67) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยโณ สือสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ในระดับถ้อยโณ สือสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ในแต่ละระดับ และรวมทั้ง 3 ระดับ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดนนทบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านระดับถ้อยโณ สือสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งดำเนินการแบ่งความสามารถด้านการอ่านของ รีเบคกา เอ็ม วาเลต และเรอเน เอส ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี 9 โรงเรียน จำนวน 356 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษรวมทั้ง 3 ระดับ และในแต่ละระดับไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70

คิงเงิ จี รัตนาภิญโญพงษ์ (2526 : 43) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับถ้อยโอน สื่อสารและวิเคราะห์วิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยการค้า เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ประกอบด้วยข้อความที่มีระดับความยากง่าย 5-9 ตามสูตรการหาความยากง่ายของข้อความของ Fry แต่ละข้อความมีคำถามแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก 6 คำถาม เป็นคำถามในระดับถ้อยโอน สื่อสารและวิเคราะห์วิจารณ์อย่างละ 2 คำถาม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาของวิทยาลัยการค้า ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จาก 4 คณะ จำนวน 340 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการอ่านของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อพิจารณา รวมจากการทำแบบทดสอบทั้งฉบับ

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นดีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษชั้นดีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษชั้นดีความ ซึ่งแบ่งเป็นทักษะย่อย 5 ด้าน คือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุผลการสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษชั้นดีความของนักเรียนดังกล่าวอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถในการอ่านชั้นดีความของนักเรียนส่วนมากไม่ถึงเกณฑ์ระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนมีปัญหาในการอ่านชั้นดีความทั้ง 5 ทักษะ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การคาดการณ์ล่วงหน้า การรู้จักเหตุผล การสรุปผล และการจับใจความสำคัญ

วิภา สังข์ทองจีน (2530 : 72-73) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่านซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ใน ระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้านกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยเลขคณิต เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิตของตัวอย่างประชากรด้วยอัตราส่วนวิกฤติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

สุนงา วิชาญ (2531 : 80-82) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับ ความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ใน ระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยเลขคณิตเรียงลำดับ

จากมากไปหาน้อย ตามระดับ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตด้วยอัตราส่วน
 วิกฤติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 5 และค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูง กว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

งานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาจาก
 องค์ประกอบต่าง ๆ ในระดับข้อความ มีผู้สนใจศึกษาไว้พอสรุปได้ดังนี้

สิรินทร เมืองพรวน (2525 : 109-199) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความเข้าใจ
 ความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังในข้อความภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
 โรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง (สหศึกษา) 10 โรงเรียน จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
 การวิจัยคือ แบบสอบวัดความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลัง 1 ฉบับ ประกอบ
 ด้วยข้อความซึ่งมีเครื่องหมายรูปเรื่อง 4 ชนิด ได้แก่ หน่วยอ้างอิง คำแทน การละคำไว้ใน
 ฐานะที่เข้าใจและเครื่องหมายทางศัพท์กระจายอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ท้ายข้อความแบบ
 สอบเลือกตอบ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความเข้าใจ
 ความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังในระดับค่อนข้างต่ำ คือ ได้คะแนนไม่ถึงร้อยละ 50
 ในการทดสอบความเข้าใจเครื่องหมายรูปเรื่องทั้ง 4 ชนิด

เยาวลักษณ์ ณ เชียงใหม่ (2525 : 117-126) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบ
 ความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อนกับข้อความที่ลดความซับซ้อน
 ของนักศึกษาปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาชายหญิงชั้น
 ปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 98
 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (วัดได้จากแบบทดสอบมาตรฐานในการอ่านภาษา
 อังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ
 เลือกตอบ และแบบทดสอบโคลซ ซึ่งสร้างขึ้นจากข้อความ 2 ชุด ได้แก่ ข้อความที่ใช้ประโยค

ซับซ้อนประกอบด้วยกรุปวิวรรต 4 ชนิด คือ nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion กับข้อความที่ลดความซับซ้อน ซึ่งเป็นข้อความเดียวกับชุดแรก แต่นำมาลดการวิวรรตให้เป็นประโยคพื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อนจากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลง ของนักศึกษากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

รุ่งนภา นุตราวาศ (2533 57-64) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับพื้นความรู้และความสนใจในหัวเรื่องแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 64 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านเรื่อง กลุ่มตัวอย่างจะทำแบบทดสอบในเรื่องที่แตกต่างกันไปตามระดับพื้นความรู้และความสนใจในหัวเรื่องของแต่ละคน (ซึ่งจะวัดได้จากแบบวัดความสนใจและแบบทดสอบพื้นความรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้สูง แตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001
2. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องสูงแตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. มีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน และความสนใจในหัวเรื่องต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีผู้สนใจศึกษาไว้พอสรุปได้ดังนี้

พรพรวณ บุญพัฒนาภรณ์ (2529 : 50-54) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ของรัฐบาล จำนวน 396 คน และนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา หรือวิทยาลัยเทคนิคของรัฐบาล จำนวน 399 คน รวม 795 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยรวมทุกทักษะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและในบรรดา 4 ทักษะ ทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ ทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยรวมทุกทักษะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ ทักษะการอ่านเช่นเดียวกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทั้งรวมทักษะและแยกทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อุทัยวรรณ คำนวิวัฒน์ (2529 : 59-62) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร ของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แยกเป็นทักษะย่อย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 390 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน

รวม 781 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณารวม 4 ทักษะ และแยกแต่ละทักษะ ยกเว้นทักษะการฟังปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและเป็นทักษะที่นักเรียนได้คะแนนสูงกว่าทักษะอื่น ส่วนทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการอ่านส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณารวม 4 ทักษะ ทักษะที่นักเรียนทำคะแนนสูงสุด คือ ทักษะการเขียน และทักษะที่นักเรียนทำคะแนนต่ำสุด คือ ทักษะการอ่าน นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถใน 4 ทักษะรวม และแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในระดับข้อความและองค์ประกอบอื่น ๆ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีผู้วิจัยศึกษาไว้ดังนี้

ระรินทิพย์ เจริญสุข (2518 : 57-60) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 180 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร 4 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ แบบทดสอบคำศัพท์ และแบบทดสอบอ่านเอาเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ และความเข้าใจคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศักดิ์ บุญสาร (2520 : 52-56) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสันธานกับความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 4 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัด

ความเข้าใจการใช้คำสันธานแบบตัวเลือก แบบสอวัดความเข้าใจการใช้คำสันธานแบบโคลง และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจการใช้คำสันธาน และความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง ความเข้าใจการใช้คำสันธานมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบทอ่านที่มีจำนวนคำสันธานสูงจะอ่านง่ายกว่าบทอ่านที่มีจำนวนคำสันธานปานกลาง

ยาใจ คำภา (2521 : 51-54) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำสัญญาณชี้แนะ (signal words) กับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความเข้าใจคำสัญญาณและแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร 5 เขต จำนวน 390 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจคำสัญญาณมีความสัมพันธ์กับการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญและการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า ความเข้าใจคำสัญญาณมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้

วัฒนา บาลโพธิ์ (2523 : 79-81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และบริบทกับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบ 2 ชุด คือ แบบสอวัดความเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและบริบท กับแบบสอวัดความสามารถในการอ่านเอาความกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง จำนวน 179 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และความเข้าใจการใช้บริบทต่างมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ

คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอุปประโยค และคะแนนความเข้าใจในการใช้บริบทร่วมกัน สามารถเป็นตัวทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความได้ โดยเฉพาะคะแนนความเข้าใจการใช้บริบทเป็นตัวทำนายได้ดีที่สุด

เบญจภรณ์ นัตรนะวีรชต์ (2524 : 77-81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2523 จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง จำนวน 305 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบ 2 ชุด ชุดหนึ่งใช้วัดความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความและอีกชุดหนึ่งใช้วัดความสามารถในการอ่านเอาความ ผลของการวิจัยพบว่า คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความ มีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความในทางบวก โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และคะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความของนักศึกษาค่อนข้างต่ำ คือ คิดเป็นร้อยละเฉลี่ย 38.95 ของคะแนนเต็ม

กัญเทาทิพย์ สิงหะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์ (2525 : 37-38) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเครื่องสัมพันธ์ความกับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษา (EAP) จากคณะต่าง ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ คณะรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ทั้งหมดจำนวน 158 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบ 2 ฉบับ ฉบับแรก เป็นการวัดความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความ และฉบับที่สอง เป็นการวัดความเข้าใจของนิสิตในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า โดยทั่วไปนิสิตมีความเข้าใจในการใช้เครื่องสัมพันธ์ความในระดับปานกลาง แต่มีความสามารถในการอ่านค่อนข้างต่ำ ความสามารถในการทำแบบสอบทั้ง 2 ฉบับของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกในระดับปานกลาง แสดงว่าในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ถ้ามีความเข้าใจเครื่องสัมพันธ์ความต่าง ๆ แล้วจะมีส่วนช่วยการอ่านอยู่บ้าง

สมปอง ชวัญคำ (2529 : 45-47) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ 2 ฉบับ เพื่อทดสอบอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านสารคดีและบันเทิงคดี นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณเป็นจำนวนคำตอบทันที นำคำตอบที่ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านมาคิดเป็นร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนทรี กิตติโสภาคกร (2531 : 45-47) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาดังกล่าว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบ 2 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรี ทุกคณะในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร 4 แห่ง จำนวน 483 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ และคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่ถึงร้อยละ 50 ซึ่งจัดอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับข้อความ มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

งามมิ่ง รุ่งโรจน์ดี (2521 : 203-206) ได้ทำการวิจัยและวิเคราะห์สภาพ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงของวิทยาเขตในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทั่วประเทศ เพื่อสร้าง ประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การ สอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นหลักนั้นไม่สามารถสนองจุดประสงค์ด้านการสื่อความหมายได้ วิธี การสอนที่น่าจะเหมาะสมในปัจจุบัน คือ การวิเคราะห์ข้อความ ซึ่งมุ่งเน้นการเชื่อมโยงใน ระดับข้อความอันจะนำไปสู่ความสามารถด้านการสื่อความหมาย เพราะมนุษย์มิได้สื่อความ หมายกันเพียงแค่ระดับคำหรือประโยค หากแต่พูดออกมาเป็นข้อความ ดังนั้นจึงควรสอน ไวยากรณ์ควบคู่กับเนื้อเรื่อง และควรชี้ให้ผู้เรียนเข้าใจและรู้ถึงความสำคัญของเครื่อง สัมพันธ์ความที่ใช้เชื่อมโยงข้อความทำให้ข้อความมีความสัมพันธ์กัน

นันทนา นิยะพันธ์ (2526 : 57-59) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผล ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 กลุ่มที่สอนด้วยวิธีวิเคราะห์ ข้อความกับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยการทำกรสอนอ่านเอาความภาษาอังกฤษ ให้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 32 คน ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบวิเคราะห์ข้อความ และทำการสอนกลุ่ม ควบคุมด้วยวิธีการสอนแบบเดิม ใช้เวลาในการสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวม 8 คาบ เมื่อสอนเสร็จแล้วได้ทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบวิเคราะห์ข้อความมีสัมฤทธิ์ผลทาง การอ่านดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

อมรา รักษมณี (2529 : 72-79) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคงทนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค กับการสอนโดยใช้คู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง จำนวน 91 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค กับการสอนโดยใช้คู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค กับการสอนโดยใช้คู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความคงทนในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดยใช้คู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลัดดาวัลย์ คุ่มรอบ (2531 : 68-70) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายค้นพบและการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 กลุ่ม ๆ ละ 49 คน 50 คน และ 50 คน โดยนักเรียนดังกล่าวกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี ซึ่งมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบกลางภาคเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายค้นพบและการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน วิธีการละ 3 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 27 ครั้ง และหลังจากจบการสอนในแต่ละคาบ นักเรียนทำแบบทดสอบทุกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายค้นพบและการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรวดี หิรัญ (2533 : 51-52) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีคะแนนเฉลี่ยในวิชาการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 37 คน สุ่มให้ห้องที่หนึ่งเป็นกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และห้องที่สองเป็นกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ใช้เวลาในการสอนรวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมห้องละ 16 คาบ เมื่อสอนเสร็จได้ทำการทดสอบตัวอย่างประชากร ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบต่าง ๆ ในระดับข้อความ มีผู้วิจัยศึกษาไว้ ดังนี้

โดโรธี มารี อัลบานีส (Dorothy Marie Albanese, 1973 : 3248-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่า ความซับซ้อนของโครงสร้างของประโยค มีผลต่อความสามารถในการอ่านเอาความหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนจากโรงเรียน 3 แห่งในนิวยอร์ก จำนวน 75 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบมาตรฐาน Metropolitan Reading Test โดยในแบบสอบนี้มีประโยคต่าง ๆ ที่ประกอบด้วย คุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี และวิเศษณานุประโยค ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านเอาความขึ้นอยู่กับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ และความซับซ้อนของประโยคที่ประกอบด้วยคุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี และวิเศษณานุประโยค นับว่าเป็นปัญหาต่อการอ่านเอาความ นอกจากนี้ยังพบว่าการที่

นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางด้านโครงสร้างในระดับภายในประโยคมีส่วนช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านเอาความด้วย

บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ เดวิด เอ็ม บรานด์ท และจอร์จ เจ บลูธ (Bonnie J. F. Meyer, David M. Brandt and George J. Bluth, 1980 : 72-103) ได้ศึกษาผลของการใช้โครงสร้างการเรียบเรียงข้อเขียนระดับสูง (top-level structure) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและการจดจำเรื่อง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 102 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน (วัดได้จากการทดสอบแบบสอบ Stanford Achievement Test) และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มโรงเรียน รวมทั้งจากการจัดลำดับของครูผู้สอน) และกลุ่มต่ำ (เป็นกลุ่มที่ได้คะแนนคำศัพท์สูงกว่าคะแนนความเข้าใจในการอ่าน) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นข้อเขียนความเรียงที่มีการเรียบเรียงอย่างดี 2 ข้อความ มีโครงสร้างการเรียบเรียง 2 ชนิด คือ เป็นข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข และข้อความเชิงเปรียบเทียบ ในข้อความแต่ละชนิดมีเนื้อหาเดียวกัน แต่จะแบ่งออกเป็นข้อความที่มีคำชี้แนะบ่งบอกไว้ และข้อความที่ไม่มีคำชี้แนะบ่งบอก จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความ การเก็บข้อมูลทำเป็น 2 ระยะ คือ หลังจากให้นักเรียนอ่าน ข้อความเสร็จแล้ว ก็ให้เขียนสิ่งที่จำได้เกี่ยวกับข้อความที่ได้อ่านทันที หลังจากนั้นอีก 1 สัปดาห์ ก็ให้นักเรียนเขียนสิ่งที่จำได้จากข้อความอีกครั้งหนึ่ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มเก่งสามารถจดจำข้อมูลและเรียบเรียงสิ่งที่เขาอ่านออกมาได้มากกว่า และสามารถเรียบเรียงเรื่องราวโดยใช้โครงสร้างได้สอดคล้องเป็นแนวเดียวกับข้อความที่ได้อ่าน แม้ว่าข้อความที่ให้อ่านนั้นจะไม่มีคำชี้แนะบ่งบอกไว้เลยก็ตาม

คอนสแตนซ์ แมคคัลลัฟ (Constance McCullough, 1981 : 65-70) ได้ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความของนักเรียนเกรด 1, 2 และ 4 ในสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 จำนวน 180 คน ผล

การวิจัยพบว่า ความสามารถในแต่ละทักษะมีความสัมพันธ์กัน สำหรับการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 โดยการให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ ผลปรากฏว่า นักเรียนเหล่านี้สามารถอ่านได้อย่างไม่มีปัญหาทุกระดับ

บาร์บารา เอ็ม เทย์เลอร์ และเอล เจย์ ซามูเอลส์ (Barbara M. Taylor, and S. Jay Samuels, 1983 517-528) ได้ทำการศึกษาผลของการตระหนักถึงโครงสร้างข้อเขียน (text structure) ที่มีต่อการระลึกข้อมูลที่อยู่ในบทอ่านหรือข้อเขียนความเรียง (expository materials) กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเกรด 5 จำนวน 14 คน และเกรด 6 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทอ่านความยาว 100 คำ จำนวน 3 เรื่อง และบทอ่านที่มีความยาว 400 คำ จำนวน 2 เรื่อง โดยมีการเรียบเรียง 2 ลักษณะ คือ

1. เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากประโยคความคิดหลัก (topic sentence) ใจความหลัก (main idea) และใจความสนับสนุน (supporting detail)
2. เรียบเรียงอย่างไม่เป็นระบบ กล่าวคือ สลับตำแหน่งประโยคต่าง ๆ (ในบทอ่านที่มีความยาว 100 คำ) หรือสลับตำแหน่งของย่อหน้า (ในบทอ่านที่มีความยาว 400 คำ)

จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านบทอ่านและระลึกข้อมูลที่ได้อ่านออกมา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ตระหนักถึงโครงสร้างข้อเขียนหรือลักษณะการเรียบเรียงเรื่องราวจะสามารถระลึกข้อมูลได้มากกว่าจากข้อเขียนที่มีการเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ตระหนักถึงโครงสร้างข้อเขียนไม่สามารถระลึกข้อมูลออกมาได้มากเท่าที่ควร ทั้งจากข้อเขียนที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบและไม่เป็นระบบ

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ มีผู้วิจัยไว้ดังนี้

แลร์รี เซลิงเกอร์ หลุยส์ ทริมเบิล และโรเบิร์ต วรแมน (Larry Selinker, Louis Trimble and Robert Vroman, 1974 : 59-65) แห่งมหาวิทยาลัยยอชิงตัน ได้ทำการศึกษาปัญหาในการอ่านข้อความทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวต่างชาติ ผลปรากฏว่า

1. ไม่ว่ากลุ่มตัวอย่างจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาที่หนึ่ง ทุกคนจะประสบปัญหาเหมือนกัน คือ ไม่สามารถเข้าใจความหมายทั้งหมดของข้อความทางวิทยาศาสตร์ แม้ว่าจะเข้าใจความหมายของคำทุกคำในประโยค หรือประโยคทุกประโยคในข้อความ
2. ความคลาดเคลื่อนในการตีความหมายของข้อความ เกิดขึ้นเนื่องจากการขาดความเข้าใจ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคต่าง ๆ และการไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคและประโยคหลัก

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบอื่น ๆ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีผู้ศึกษาไว้ พอจะประมวลได้ดังนี้

บาร์บารา ลี เดิร์น สตุคท์ (Barbara Lee Dern Stodt, 1971 : 4635-4646 A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสันธาน กับความสามารถในการอ่านเอาความ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนเกรด 4 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสภาพทางสังคมแตกต่างกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบวัดความเข้าใจการใช้คำสันธานและแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความเข้าใจการใช้คำสันธาน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาความ นอกจากนี้ยังพบว่า ความเข้าใจการใช้คำสันธานมีความสัมพันธ์กับเพศ โดยเพศหญิงจะมีความเข้าใจการใช้คำสันธานสูงกว่าเพศชาย ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้คำสันธานในทางบวก

ชาร์ลส์ เดวิด เฟลส์ท (Charles David Foust, 1974 : 4983-4984 A) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำบุพบทกับความสามารถในการอ่านเอาความของนักเรียนเกรด 4 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 4 จำนวน 127 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามมาตรฐาน 2 ชุด เพื่อวัดระดับสติปัญญาและความสามารถในการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง และยังมีแบบสอบอีก 2 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสอบปรนัย และแบบสอบโคลช เพื่อวัดความเข้าใจการใช้คำบุพบท ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความเข้าใจการใช้คำบุพบทมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาความในทางบวก

แจค ยูจีน ไฮเนส (Jack Eugene Haynes, 1977 : 1874-A) แห่งมหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์นอิลลินอยส์ ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างลึกลับกับความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนเกรด 4 5 และ 6 จำนวน 315 คน ในโรงเรียนชานเมืองทางตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐอิลลินอยส์ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ Gates-Mac Ginite Reading Test ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันกับทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึกลับ

อาหมัด เอส ฮาร์จาซุจานา (Ahmad S. Harjasujana, 1984 : 3388-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่จำแนกทัศนคติต่อการอ่าน และสภาพแวดล้อมกับคะแนนที่บอกระดับความสามารถด้านการอ่านของเด็ก กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในชาวตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 299 คน รวมทั้งบิดามารดาของนักเรียนและครูผู้สอนการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบทัศนคติและสภาพแวดล้อมในการอ่าน กับแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะของเรื่องที่อ่าน สภาพแวดล้อมในการอ่าน และความสามารถในการอ่าน มีผลต่อทัศนคติในการอ่านของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนเป็นตัวทำนายระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้อย่างแม่นยำ

โรเบิร์ตตา คาร์สทาดท์ (Roberta Karstadt, 1986 : 847-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านข้อความโคลงของนักเรียนเกรด 7 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจการอ่านข้อความโคลงของนักเรียนเกรด 7 โดยมุ่งศึกษาปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ อันได้แก่ระดับความสามารถในการอ่านข้อความโคลง ขอบข่ายเนื้อหาของข้อความ ความถี่ของการละคำและความสามารถในการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้คือ นักเรียนเกรด 7 ที่เรียนอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 184 คน โดยสุ่มมาจากโรงเรียนในเมืองในรัฐนิวยอร์กจำนวน 3 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบระดับความสามารถด้านการอ่าน (The Degrees of Reading Power) ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านและเติมข้อความโคลงที่มีเนื้อหาทางด้านสังคมศึกษากับที่มีเนื้อหาทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีความยากง่ายเท่ากับระดับที่นักเรียน เรียนอยู่ และต่ำกว่าระดับที่นักเรียนเรียนอยู่ ข้อความมีความถี่ในการละคำ 1 : 5 และ 1 : 10 นักเรียนที่เติมคำได้ถูกต้องเท่านั้นจึงจะได้คะแนน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบโคลงที่มีการละคำ 1 : 5 มากกว่าแบบทดสอบโคลงที่มีการละคำ 1 : 10 และยังพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการทำข้อสอบโคลง ทั้งที่มีเนื้อหาด้านสังคมศึกษาและเนื้อหาด้านวิทยาศาสตร์นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบโคลงที่มีเนื้อหาด้านวิทยาศาสตร์มากกว่าแบบทดสอบโคลงที่มีเนื้อหาด้านสังคมศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับข้อความ มีผู้วิจัยศึกษาไว้พอจะประมวลได้ดังนี้

บาบารา วิกกิน (Babara Wiggin, 1977 : 51-56) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ข้อความ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองใช้ทฤษฎีวิเคราะห์ข้อความกับการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิทยาศาสตร์ และเพื่อศึกษาว่า การที่ผู้อ่านจะสามารถอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิทยาศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องสัมพันธ์ความหรือไม่ ผู้วิจัยได้จัดทำวัสดุการสอนตามแนวทฤษฎีวิเคราะห์ข้อความเพื่อทดลองประโยชน์ของ

วิธีนี้ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการวิเคราะห์ข้อความสามารถช่วยในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กุลยา เบนจันท์ (Kulaya Benchakan, 1984 : 2817-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาไทย ใช้แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ เพื่อให้ได้ภูมิหลังของนักศึกษา และข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นว่าการอ่านมีความจำเป็น แต่มักประสบปัญหาในการเรียนเนื่องมาจาก ความรู้ไม่เพียงพอ ทั้งในระดับคำศัพท์ โครงสร้าง ตลอดจนข้อความ ปัญหาหนึ่งที่นักศึกษาประสบในการอ่านระดับวิจารณ์ คือ ไม่สามารถระบุแก่นเรื่อง (theme) หรือใจความสำคัญ (main idea) ของเรื่องได้ นอกจากนี้ นักศึกษายังตอบแบบสอบถามว่า ต้องการแรงจูงใจในการศึกษามากกว่านี้ ผู้วิจัยเสนอแนะไว้ในตอนท้ายว่า ครูควรสอนวิธีการเดาจากตัวแนะ (clues) ต่าง ๆ และสอนลักษณะการใช้ภาษาบางอย่างที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย

แมรี มาร์กาเรต เนวาร์ (Mary Margaret Navarre, 1984 : 1354-A) ศึกษาผลของการใช้โครงสร้างการเรียบเรียงข้อความระดับสูง (top-level organization patterns) ที่มีต่อความเข้าใจและการจดจำเรื่องที่มีการเขียนแบบความเรียง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 6 และเกรด 10 ในกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้การสอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างการเรียบเรียงข้อความของผู้เขียน และใช้ความรู้นี้ช่วยในการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบเดิม ใช้เวลาสอน 3 สัปดาห์ ผลจากการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอน พบว่า การสอนให้นักเรียนสังเกตและใช้รูปแบบการเรียบเรียงข้อความของผู้เขียน ช่วยให้นักเรียนอ่านเรื่องได้เข้าใจ สามารถจำเนื้อหาและระลึกเรื่องราวที่ได้อ่านได้มากขึ้น ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่า วิธีการสอนให้รู้จักโครงสร้างการเรียบเรียงข้อความจะใช้ได้ดีกับนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับสูงขึ้นไป โดยอาศัยระยะ

เวลาพอสมควร และต้องได้รับการฝึกฝนจากเนื้อหาต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ

เจ ดันฟี (J. Duffy, 1985 : 2247-A), ได้ศึกษาผลของการสอนรูปแบบการเรียบเรียงข้อความของผู้เขียน (author's pattern) ที่มีต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 6 ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความทางวิทยาศาสตร์ โดยเน้นสอนให้วิเคราะห์โครงสร้างของข้อความหรือรูปแบบการเรียบเรียงข้อความก่อนแล้วอภิปรายเนื้อหาในข้อความที่อ่าน และทบทวนเนื้อหาตามรูปแบบข้อความ ใช้เวลาในการสอน 10 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า การสอนให้นักเรียนใช้โครงสร้างข้อความช่วยในการอ่าน ทำให้ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนสามารถจำสิ่งที่อ่านได้แม่นยำขึ้น ผู้วิจัยได้สนับสนุนให้ครูผู้สอนหันมาสอนอ่านข้อความโดยใช้วิธีดังกล่าว

เวย์น เอช สเลทเทอร์ มิเชล เอฟ กราฟส์ และยีน แอล พิชเช (Wayne H. Slater, Michael F. Graves, and Gene L. Piche, 1985 : 189-200) ได้ทำการวิจัยศึกษาถึงผลของการสอนโครงสร้างข้อเขียน (text structure) โดยใช้แผนผังแสดงโครงสร้าง (structural organizer) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 224 คน ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้วิธีสอน 4 แบบ คือ กลุ่มทดลองกลุ่มแรก ได้รับการสอนโดยใช้แผนผังแสดงโครงสร้างของข้อเขียน กลุ่มทดลองกลุ่มที่สองได้รับการสอนให้รู้จักโครงสร้างข้อเขียน แต่ไม่ใช้แผนผัง กลุ่มควบคุมกลุ่มแรกได้รับการสอนแบบให้จดโน้ตย่อ และกลุ่มควบคุมกลุ่มที่สองได้รับการสอนแบบปกติ โดยไม่ให้จดโน้ตย่อ ข้อความที่ให้อ่านเป็นข้อเขียน 4 ชนิด คือ ข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ ข้อเขียนเชิงบรรยาย คุณลักษณะ ข้อเขียนเชิงเหตุผล และข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น และการใช้โครงสร้างข้อเขียนช่วยในการอ่านจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ง่ายขึ้น ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนรู้ลักษณะโครงสร้างข้อเขียนก่อนจะสามารถอ่านเรื่องได้เข้าใจมากขึ้น และจำเรื่องได้มากขึ้น

บาร์บารา เทเรซา กูลด์ (Barbara Theresa Gould, 1987 : 4343-A) ทำการวิจัย เรื่อง ผลของการปูพื้นความรู้ และการสอนโครงสร้างของข้อเขียน (text structure) ต่อความเข้าใจในการอ่านและการจดจำเรื่องของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนให้รู้จักสังเกตและใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียน 4 ประเภท ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าว ใช้ระยะเวลาในการทดลองประมาณ 3 เดือน จากนั้นทำการทดสอบอ่านเพื่อเปรียบเทียบกับ การทดสอบก่อนการสอน หลังจากนั้นให้กลุ่มทดลองทบทวนบทเรียนเกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียนทั้ง 4 ชนิด อีก 1 เดือนต่อมา ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทดสอบโดยให้ระลึกเรื่องราวจากบทอ่านที่ได้ทบทวนไป ผลการวิจัยพบว่า การสอนให้นักเรียนรู้จักคุ้นเคยกับโครงสร้างข้อเขียน ช่วยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจ และสามารถระลึกเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าว นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ข้อเขียนเชิงปัญหา และการแก้ไข กับข้อเขียนเชิงเหตุผล จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนระลึกเรื่องราวได้อย่างมีระบบมากกว่า

บอนนี่ บี อาร์มบรัสเตอร์ โทมัส เอช แอนเดอร์สัน และจอยซ์ ออสเตอร์แทก (Bonnie B. Armbruster, Thomas H. Anderson and Joyce Ostertag, 1987 : 331-346) ได้ทำการวิจัยถึง ผลของการสอนโครงสร้างข้อเขียน (text structure) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านบทอ่านสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 82 คน ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม นักเรียนในกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนให้รู้จัก และสังเกตการใช้โครงสร้างข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไขที่เจพบได้ในบทอ่านสังคมศึกษา และได้รับการฝึกให้ใช้โครงสร้างนั้น เป็นแนวทางในการสรุปเรื่องที่ได้อ่าน ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนให้อ่าน และตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเขียนที่ได้อ่าน หลังจากสอนเสร็จแล้ว นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำการทดสอบโดยใช้แบบสอบซึ่งประกอบด้วยบทอ่าน 2 บท ซึ่งจะมีคำถามเกี่ยวกับความคิดหลัก (main idea) ของเรื่อง และให้เขียนสรุปบทอ่านทั้ง 2 บท ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยให้รู้จัก

โครงสร้างข้อเขียน สามารถตอบคำถามและสรุปเรื่องได้อย่างมีระบบมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยวิธีดังกล่าว

เฟิร์น ซี มอสโควิทซ์ (Fern C. Moskowitz, 1987 : 2841-A) ได้ทำการวิจัยถึง การรับรู้และความเข้าใจของครูระดับประถมศึกษา เกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียน ความเรียง (expository text structure and discourse) ที่มีแทรกอยู่ในโปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูระดับประถมศึกษาจำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างข้อเขียนหรือข้อความ ผลการวิจัยพบว่า ครูระดับเกรด 4 และ 5 ให้ความสนใจกับการสอนข้อเขียนความเรียงมากกว่าครูระดับเกรด 2 และ 3 ครูระดับเกรด 2 และ 3 จะยึดบทเรียนในโปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐานเป็นหลักเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ครูระดับเกรด 4 และ 5 มีความเห็นว่า การสอนโดยใช้บทเรียนในโปรแกรมการอ่านเพียงอย่างเดียว จะมีข้อจำกัดมาก โดยเฉพาะไม่เอื้อต่อการสอนโครงสร้างข้อเขียนชนิดต่าง ๆ ดังนั้นครูระดับเกรด 4 และ 5 จึงพยายามเน้นสอนข้อเขียนความเรียงเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนทุกวัน โดยจัดหาหนังสือที่เป็นเนื้อหา มาใช้ในการสอนความรู้เรื่องโครงสร้างข้อเขียน มากกว่าจะใช้บทเรียนที่มีอยู่ในโปรแกรมการอ่าน ครูส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า โครงสร้างข้อเขียนที่สอนง่ายที่สุด คือ โครงสร้างเชิงบรรยาย (description) ส่วนโครงสร้างข้อเขียนที่สอนยากที่สุด คือ โครงสร้างเชิงเหตุผล (cause and effect) การวิจัยครั้งนี้ยังชี้ให้เห็นว่า ควรจะมีการฝึกฝนอบรมครูผู้สอนในด้านการสอนโครงสร้างข้อเขียน และครูควรพยายามหาบทอ่านหรือข้อเขียนที่มีเนื้อหาหลากหลายมาใช้ในการสอน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ และเข้าใจโครงสร้างข้อเขียนชนิดต่าง ๆ ได้ และจดจำข้อมูลที่ตนอ่านได้มากขึ้น

เวย์น เอช สเลเตอร์ มิเชล กราฟส์ เซอร์รี่ บี สก็อตต์ และ เทเรซา เอ็ม เรดด์ บอยด์ (Wayne H. Slater, Michael Graves, Sherry B. Scott and Teresa M. Redd-Boyd, 1988 :45-61) ได้ทำการศึกษาผลของการสอน

โครงสร้างการเรียบเรียงข้อความ (discourse structure) โดยเน้นการสังเกตความคิดหลัก (main idea) ความคิดรองที่เป็นรายละเอียดสนับสนุน (supporting idea) และความคิดรวบยอด (central idea) ซึ่งเป็นตัวสรุปความคิดหลักและความคิดรองในข้อความหนึ่ง ๆ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ใน 6 ห้องเรียน จำนวนรวมทั้งสิ้น 126 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มประชากรออกเป็น 6 กลุ่ม ภายใต้เงื่อนไขการสอน 3 ลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มทดลอง (experimental group) 2 กลุ่มแรกได้รับการสอนและการฝึกฝนให้รู้จักการใช้โครงสร้างในการเรียบเรียงข้อความที่อ่านและสรุปเรื่อง หลังจากได้อ่านบทอ่านทางประวัติศาสตร์ กลุ่มปกติ (conventional group) 2 กลุ่มได้รับการสอนและ ฝึกฝนให้อธิบายเนื้อหาและตอบคำถามหลังจากอ่านบทอ่านทางประวัติศาสตร์ อีก 2 กลุ่ม สุดท้าย เป็นกลุ่มควบคุม (control group) ไม่ได้ได้รับการสอนและการฝึกฝน ในลักษณะพิเศษ ดังเช่น 4 กลุ่มแรกนั้น เมื่อทำการสอนเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักศึกษาทดสอบโดยอ่านบทอ่าน 2 บท ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มทดลองและกลุ่มปกติ สามารถระลึกเรื่องราวที่ได้อ่านได้มากกว่ากลุ่มควบคุม ในบทอ่านทั้งสองบท
2. กลุ่มทดลองสามารถระลึกเรื่องราวที่อ่านได้มากกว่ากลุ่มปกติ ในบทอ่าน 1 บท
3. กลุ่มทดลองและกลุ่มปกติสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่านทั้ง 2 บท ได้มากกว่ากลุ่มควบคุม
4. กลุ่มทดลอง ได้คะแนนในการเขียนสรุปเรื่องมากกว่ากลุ่มควบคุม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย